

TỪ PHẬT GIÁO ĐẾN CÔNG GIÁO



Tôi sinh ra trong gia đình sùng đạo Phật. Tôi được giáo dục để trở thành ni-cô. Gia đình tôi - như hầu hết các gia đình Nhật - có hai bàn thờ: một bàn thờ Phật giáo và một bàn thờ Thần giáo.

Theo gương Cha Mẹ và bà Nội, ngay khi còn bé xíu, tôi có thói quen đứng cầu nguyện trước bàn thờ Phật. Một ngày, bất chợt, Nội hỏi tôi:

- Cháu cầu xin gì trước bàn thờ vậy?

Ngỡ ngàng trước câu hỏi bất ngờ, tôi đáp trống không:

- Chẳng xin gì cả!

Bà tôi dịu dàng nói:

- *Tốt lắm! Đứng trước bàn thờ Phật mà không xin gì cùng Phật,*

điều này đủ làm Phật vui lòng rồi!

Tôi vẫn giữ thói quen cầu nguyện này của thời thơ ấu. Tôi tin rằng hạt giống cầu nguyện tiếp tục nảy mầm rồi lớn lên cho đến hôm nay. Giờ đây trong tâm tình của tín hữu Công Giáo nói chung và của nữ tu nói riêng, tôi thường quỳ im lặng trước mặt Chúa, đôi tay giơ lên trong thái độ tiếp nhận Tình Yêu của Ngài.

Là Phật tử sùng đạo mãi đến năm 15 tuổi, tôi bắt đầu tìm kiếm ý nghĩa cho cuộc đời. Nhưng không ai có thể giải đáp thỏa đáng mọi vấn nạn của tôi. Mãn trung học, tôi ghi tên vào đại học. Tôi không ngờ rằng, từ đây, cuộc đời tôi bước vào khúc rẽ khác.

Tại đại học - lần đầu tiên trong đời - tôi trông thấy **Thánh Giá**, nhà nguyện và các nữ tu Công Giáo. Trước khi bắt đầu giờ học, các nữ tu vừa làm dấu vừa đọc: Nhân danh CHA và CON và THÁNH THẦN ... Cho đầu lời kinh đọc bằng tiếng Nhật, tôi vẫn hoàn toàn không hiểu các nữ tu đọc gì.

Một ngày, trong giờ học môn tôn giáo, một nữ tu đọc đoạn Kinh Thánh nói về Đức Chúa GIÊSU chết trên Thánh Giá cho mọi dân tộc (Eph. 2) và đoạn khác nói rằng: Thầy là Đường, là Sự Thật và là Sự Sống (Gioan 14,6). Khi nghe hai đoạn Kinh Thánh đó, tôi tự đặt câu hỏi:

- *Có thật Đức Chúa GIÊSU chết cho người Phi châu, cho người Á châu và cho cả tôi nữa không?*

Đó là hình ảnh đầu tiên Đức Chúa GIÊSU xuất hiện trong tâm trí tôi. Chính Ngài tỏ hiện như là Đấng mở Đường. Và con đường này không ai khác là chính Chúa. Điều này vượt quá tầm hiểu biết của tôi và tôi

thật sự bị xáo trộn. Tôi ước muốn tìm hiểu sâu xa hơn về Phúc Âm. Tôi bắt đầu học hỏi Phúc Âm với một vị Linh Mục thừa sai.

Càng học hỏi, tôi càng khám phá ra THIÊN CHÚA là Tình Yêu và mọi người đều được THIÊN CHÚA yêu thương. Cho đến lúc đó, tôi chỉ sống theo tiếng nói lương tâm: ăn-ngay ở-lành. Nhưng điều ấy đối với tôi chưa đủ. Tận thâm tâm, tôi khao khát tìm kiếm một cái gì hoàn hảo hơn thế nữa. Tôi tin rằng nơi mỗi người - dù ý thức hay không ý thức - đều mang trong lòng khát vọng gặp gỡ THIÊN CHÚA, Đấng dựng nên con người chỉ vì Tình Yêu!

Dần dần tôi ước muốn trở nên con cái THIÊN CHÚA qua Bí Tích Rửa Tội. Cùng lúc, tôi vẫn ước ao giữ nguyên mối giây hòa hợp liên kết với gia đình. Đối với tôi lúc đó, theo Kitô Giáo - Đạo đến từ Âu Châu - tức là cắt đứt với mọi truyền thống và nền văn hóa thuần túy Nhật Bản.

Thời gian càng trôi qua, hình ảnh Đức Chúa GIÊSU càng lôi cuốn tôi. May mắn thay, sau cuộc họp với gia đình, vị sư Phật giáo nói với tôi:

- Nếu con thấy đó chính là đường con phải đi thì thầy không thể ngăn cản con được.

Được sự chấp thuận của gia đình, tôi hân hoan lãnh phép Rửa Tội, gia nhập Giáo Hội Công Giáo, vào năm 20 tuổi.

Chưa hết. Đức Chúa GIÊSU muốn tôi đi xa hơn. Ngài mời gọi tôi bước vào đời sống tu dòng. Tôi có dịp gặp gỡ quen biết vị Linh Mục thừa sai người Pháp. Tôi thán phục trước thái độ sống của các Thừa Sai. Các ngài khiêm tốn, đơn sơ và nhất là, từ bi bác ái. Các ngài dâng hiến cuộc đời cho người Nhật mà không đòi hỏi hay chờ đợi bất cứ điều gì.

Sau rất nhiều khó khăn, cản trở, tôi quyết định từ bỏ tất cả, dâng mình cho Chúa trong cuộc sống tu trì. Và tôi chọn dòng Nữ Phan-Sinh Thừa Sai Đức Mẹ MARIA.

(Chị Michaela Motose, người Nhật).

("Missions Étrangères de Paris", Février/1994, trang 38-42).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

